

Man kan sige, at vælgerne og danskerne står i et valg mellem en fortsat slingrekurs med den nuværende statsminister fru Pia Kjaersgaard og de fortsatte besparelser på den offentlige økonomi og ønsket om at skabe en fair forandring, sådan som SF og også Socialdemokraterne har fremlagt et bud på. Vi mener ikke, at der er afsat penge og tilstrækkelig økonomi til kommunerne i 2010, og det er derfor, at vi vil se nedskæringer ikke mindst på skoleområdet. Og hvem er det, der bliver tabere? Ja, det er selvfølgelig i første omgang børnene, men i anden omgang er det faktisk også samfundet, for det eneste og det bedste råstof, vi har, er faktisk den uddannelse, vi kan give vores unge, vores børn, og det er dem, der skal bære samfundet videre. Derfor er det nødvendigt med en styrkelse af folkeskolen, og også af ungdomsuddannelserne.

Vi synes også, det er forkert, at vi overlader de svageste grupper til besparelser. De ældre, som igennem et langt liv har sikret, at vi har det velfærdssamfund, som vi alt andet lige forvalter, skal nu straffes eller rammes i form af dårligere service på de kommunale plejehjem eller i den kommunale hjemmepleje. Det kan ikke være rigtigt, at mennesker, der et langt liv har bidraget, skal udsættes for en sådan behandling. Det kan vi ganske enkelt ikke være bekendt. Det er derfor, vi foreslår bedre vilkår i ældreplejen.

Vi foreslår således forbedringer frem for forringelser, og vi vil investere i mere og bedre velfærd, fordi vi ved, at det kan betale sig på længere sigt. Det er også derfor, vi foreslår, at der skal være to undervisere i dansk og matematik på de første klassetrin i folkeskolen, sådan at vi kan give eleverne et bedre afsæt.

Men også sundhedsområdet trænger til et gevaldigt eftersyn og et løft. Vi kan jo se, at regionerne også er i gang med at skære ned og spare. Faktisk er det sådan, at man kan se, at skattekronerne i stigende omfang glider de offentlige sygehuse forbi og bidrager til at fremme privathospitalerne. Man kan så have diskussioner om, hvorvidt det er godt eller skidt, men det er i hvert fald ikke rimeligt, at man både etablerer ulige konkurrencevilkår mellem offentlige og privat sygehuse og så oven i købet undlader at lave konkurrence på pris og kvalitet imellem de private sygehuse. På den måde får danskerne faktisk lov at betale regningen mere end en gang.

Regeringens fokus på behandlingsgaranti og ventelister betyder, at der i særdeleshed er to grupper patienter, der bliver ramt af prioriteringerne, og det er de psykiatriske og medicinske patienter. Derfor er der behov for at give de svageste patientgrupper bedre forhold.

Der er faktisk for at sige det lidt kortere brug for et økonomisk og politisk lederskab frem for den rådvildhed og handlingslammethed, regeringen præsterer. Der er brug for en fair forandring.

Også uddannelsessystemet er det ganske galt med. Det skranter. Vi har en fælles ambition her i Folketinget om, at 95 pct. af en ungdomsårgang skal have en ungdomsuddannelse. Det bakker vi fuldt op om, og vi konstaterer også med glæde, at det gør hele Folketinget.

Men vi ser desværre, at det går den modsatte vej under VK-regeringen. Der er færre og færre unge, der gennemfører en ungdomsuddannelse. Det er ødelæggende ikke mindst for de unge, men det er også ødelæggende for samfundet og for erhvervslivet, for det er dem, der har brug for kvalificeret arbejdskraft. Det nytter jo ikke noget, at vi hele tiden presser de unge til at gå i gang med en uddannelse, hvis vi ikke også sikrer, at de unge har mulighed for at gennemføre uddannelsen.

Vi er faktisk i en situation, hvor man kan sige, at vi på ryggen af en historisk højkonjunktur kunne konstatere, at der ikke var nogen ende på regeringens selvtilfredshed med hensyn til, hvor godt det gik. I opgangstiderne skyldtes alt det, der skete i samfundet, regeringen – det var regeringens handledygtighed, der gjorde, at der var opsving i samfundet – og nu, hvor trængslerne trænger sig på, er det pludselig ikke regeringens skyld. Alle trængslerne i forbindelse med statsunderskuddet, omfanget af den økonomiske krise og velfærds krisen er de andres skyld. Det er ikke regeringens skyld.

Jeg kunne forstå på Venstres ordfører, at regeringspartierne har en drøm og et håb om, at andre ude i den store verden kan finde ud af at få løst krisen, sådan at der kan komme gang i beskæftigelsen ude i omverdenen, så vi siden hen igen kan begynde at eksportere. Det er en drøm og et håb, som vi alle sammen kan have, men det kræver politisk lederskab, og at man også tager ansvar for udviklingen i sit eget samfund og gør, hvad der gøres kan, for at sikre en anden udvikling. Så der er ganske enkelt brug for fair forandring.